

פרק יט

קריא מלאה. שני גברים גוררים את קאטרינה לתחנת המשטרה, שם כולאים אותה בתא. היא אינה חשה כאב וגופה חבול ונפוח. היא גם לא מדברת. גם כשמכים אותה אין היא חשה במלקות. "גם אני נרצחתי אותו ערב. מה שנותר ממני הוא הגדם." לאחר מעשה הרצח היא מעידה "גם אני נרצחתי אותו ערב" (עמוד 90). היא גם רוצחת וגם נרצחת. גם יהודיה וגם גויה. שניות זו קיימת בה לאורך כל היצירה. לא ידוע לה כמה ימים הייתה במעצר בתחנת המשטרה.

פרק כ

קריאה מלאה. קאטרינה מועברת לכלא. כשהיא מובלת לתאה היא חשה את אמה בתוכה. חשה שלמדה ממנה סוף סוף אומץ לב מהו. כך מתחילים חייה החדשים: המשפט היה קצר כי הודתה בכל. עורך הדין היהודי אמר לה שעליה להיות מרוצה שהיא בחיים. החיים בכלא מסודרים – השכמה מוקדמת, כיבוי אורות בשמונה וחצי ובין השכמה להשכבה עבודה. היא סופחה לעבודות שירות. לכן מעולם לא יצאה מחומות הכלא. חייה מצומצמים, היא חשה כבהמת עבודה. עובדת וישנה. מתרחקת מהאסירות, לא רואה טעם בשיחותיהן. האסירות מזהרות ממנה, שכן, היא אחת משתי הרוצחות היחידות במקום. היא היחידה שלא מקבלת מבקרים כי אין מי שיבקר. מפקד הכלא מזמין אותה ושואל אם אין לה קרובי משפחה. שאלותיו מצחיקות אותה והוא כועס ומסלק אותה מחדרו.

היא מתיידדת עם סיגי, אסירה בת גילה. סיגי כלואה שש שנים בכלא ו 17 שנים לפניה. יושבת על שפיכת חומצה. גם היא עבדה אצל היהודים ומעידה כי אלו היו שנותיה היפות ביותר. כך מתחילה הידידות ביניהן. הן מזכרות יחדיו בחגים וכך מצליחה קטרינה שוב לראות את יקירה.

ערב אחד היא רואה את הני ומצהירה שאין בלבה אשליות ולא חרטה. היא מוכנה לחיי הכלא הארוכים כשהני שואלת מהיכן האמונה, היא עונה ללא היסוס – "אמי", הני מביעה פליאה שהרי ידעה שקטרינה לא אוהבת את אמה, והיא מסבירה – "לא ידעתי לאהוב אותה... ועכשיו היא בתוכי".

פרק כא

95-96 - קטרינה לומדת שלכוח הסבל אין שיעור. רגליה התנפחו, עורקיה הכחילו אך היא לא חשה כאב. קאטרינה עובדת בשירותים מבוקר עד הערב, העבודה גורמת לשינויים בגופה.

סיגי מספרת לה כיצד פחדה מהיהודים אך התגברה על הפחד. כיצד הפתיעו אותה כשלא פטרו אותה משחלתה בדלקת ריאות אלא טפלו בה. היא מודה שאהבה אותם והיתה רוצה לשוב אליהם אך היתה מעדיפה שלא היו יהודים... היא מספרת על יהודי שחזר אחריה, איתו לא היתה מתחתנת כי אישה רותנית צריכה להתחתן בכנסיה עם שכמותה – "אני רותנית יקירתי, חית בר רותנית. היהודים הם בני גזע אחר. אנחנו יכולים להתפעל מהם, לשכב איתם, לאהוב אותם ולקלל אותם אבל לא להתחתן איתם. אנחנו אחרים. מה לעשות". קטרינה מרגישה מחוברת אליה בזכות הזיכרון המשותף, מלא חום וחטא. היא אוהבת אותה.

המשך- בלילות האסירות משוחחות, לעיתים גם על יהודים, כולן עבדו אצל היהודים, הן דנות בעונג שבגניבה מהיהודים, ובאהבים עם יהודים.

עורך דינה היהודי של קאטרינה בא לבקרה, הוא מביא לה ממתקים וריבה ומספר לה שהצליח להשיב לה את תכשיטיה של הני, שישמרו עבורה במשרדי בית הכלא עד שתשוחרר.

קאטרינה שוב לא מצליחה לראות את יקירה. בכלא אוריה אנטישמיות קשה - כולם מאשימים את היהודים בכל, וקוראים להכחידם. היא חוששת ליקירה שלא פוקדים אותה עוד. למחרת נודע כי נערך פוגרום ביהודים, רבים נפצעו. רכוש רב נבזז. כולם שמחים לאידם ושותים. בפסח, ביחד עם המתנות שהביאו המבקרים לאסירות, נראו פרטי לבוש יהודיים.